Ну, арештували мене, і відсидів у буцигарні до раня. А «Січ» ще й погрожує: «Ми ще з ним побалакаємо». Думаю собі: а ще як пічнуть відповлювати на моїх плечах канчуком заповіти Запорожської Січи?

Узяв тай дав драла сюди а звідси, коби швидче з сеї України!

К. Тренів.

ЗАПИТ В СПРАВІ Т. В. ВИННИЧЕНКА.

о. Проколупію! з газет видко, що Українська Рада роспочала цілу війну з большевиками. Як же тепер нам задивлятись на т. В. Винниченка, котрий головов тої Ради, а також на т. Плеханова, найстаршого та найученійшого російського соціял-демократа, котрого большевики тримають у Петропавловській тюрмі? Хто винен?

Відповідь. Пссс.... Ціхо!.... Спитайте М. Поповича редагтора з Виннипегу.

ЗАГАДКА.

М. Попович за большевиками і з В. Винниченком.

В. Винниченко воює з большевиками.

М. Попович чернить К. П. У. І. буцім той проти большевиків.

М. Попович стараєть ся зібрати на друкарню В. Винниченкови.

Відгадайте чи Попович большевик чи що?

о. Проколупій.

ЩИРА ДИТИНА.

Старий батько вже конав
Син ним піклював ся,
А коли старий умре
Він го не питав ся.
Перед смертею старий
Сина научає,
Як син по його голові
Газдувати має.
«Вважай синку я піду,
В далеку дорогу,
А ти щоби за мене
Все молив ся богу.
«Таком синку не забудь —
Сьвічок накупити,
І як я вже буду йти......
Будеш ми сьвітити».
Так поліз старий на пец —
Взяв сина з собою;
А син в обох руках мав
Дві сьвічки з лою.
І ляг старий горі лиць,
Синок над ним спер ся,
Позасьвічував сьвічки
І від сліз обтер ся.
Ось вже сьвічки догоряють,—
Старий не вмирає.
Син змучив ся й до тата
Ось так промовляє:
«Вже вмирайте!—З вами що?
Чорт—бісова мама!..
Чи мислите, що над вами
Му сьвітить до рана?».........

Діякон.

Редакторський Дотеп.

Завішена урядом петроградська часопись «День» почала виходити знов під назвою «Ніч».

Канадийська Україна.

Гей, на Україні та на Канадийській
Війна ся розпочала
'Теліґенція вироїнська
На князя церкви повстала.
Хочуть аби ниськуп Будка
Цілковито їм піддав ся,
А французів зрікся не тримався.

Гей такий тепер час
Така вже година
Що по всіх усюдах
Хоче Україна.
Републиков стати
Гей, чи носити
Микиті корону,
А чи час скидати?

ЧУДЕСА В ГАМІЛЬТОНІ.

Гамілтонські католики
Зовсім безпрактичні
У їх мізках знать буяють
Слабости технічні.
Чи иньший біс—годі взнати,
Однак щось бракує.
А чи мож се нова мода,
Що й сьвіт подивує?
Збудували «собі» церкву
Хоч не так як хтіли,
Ну й забагли і сьвятити
Й за будков побігли....
Аж прилетів мов на крилах
Будка з Вінніпегу
Й привіз з собов дурних (помий
Повнісеньку «бегу».
Покропив бідне каміне
В рогах вже готових,
А потім зачав кропити
Тотих півголових.
Відтак зачав научати,
Що зле ті зробили,
Що каменя в фундаменті
Тай не посвитили,
Що тра було го позвати
Покропити камінь,
Як ще був у фунтаменті,
Тай закінчив — Амінь..

Діякон.

Увага. Отже, о. Діаконе, о що Вам власне розходить ся? Що та церква не на твердо посьвячена?

о. Проколупій.

УВАЖАЛИ ДВАЙЦЯТЬ І ДВА РОКИ ЗА ДІВЧИНУ.

Санфранциско, 1-го грудня. В жіночій частині одного з тутешніх шпиталів доктори з здивованєм довідались, що 22-х літня »панна« Джеральдина Портер не є панною цілковито, а «паничем». Зараз «її» перепровадили до хлопського відділу. Але що найцікавійшого се те, що «Джерильдина», не вважаючи на всі докази докторів, не хоче признати себе за хлопця і жадає аби вернули «її» до жіночого відділу.

МУДРІ ВИРАЗИ ПРО ЖІНОК.

Всі молоді дами завжди з удоволенем вибачають жарти тим, що виявляють сьмілиівість та палкість характеру.

А. С. Пушкин.

Нічого нема небезпечного понад жінку, коли вона пускає в рух ласки.

Стобе.

Темряви завжди роблять жінку надто балакучою.

Шекспір.

Частійше всего чоловіки стріляють ся через жінку, котра не варта того набою.

Dr. L. J. Breslin

Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 Dundas St. бувший 67 St. Patrick St. (близько Beverly St.) Toronto.
Phone: College 1071.

ДОБРЕ ,СУКНО ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ.

H. Shaberman & Co.

518 Queen St. W. Toronto

Поднбались дві вівці:
—Чи чула, сестрице,
В гору вовна наша йде
На ринках в столицях.
Через війну незабаром
Така ціна стане,
Що по різдві ледво хто
Сут собі ісправе.
Сукно буде дороге,
Й ніде не купити,
Будуть люди бідні всі
Обдерті ходити.»
Не журіть ся Ви на те,
Що вівця казала,
Бо ми маємо в Торонто
КРАВЦЯ ШАБЕРМАНА:
Досить має він сукна
Лиш не відтягайтесь
Ідіть, пишіть Ви до него
Вбраня замовляйте.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

НЕБУВАЛА І ДОБРА НАГОДА
ДЛЯ КОЖДОГО ХТО ХОЧЕ
предплатити
ГУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧНЕ
„КАДИЛО“
для розвеселеня христіянських душ, що виходить 1-го і 15-го кождого місяця і коштує на рік в Канаді $1.00, а в Злучених Державах $1.25.
І
ТИЖНЕВУ ЧАСОПИСЬ
„РОБІТНИЧЕ СЛОВО“
що коштує на рік в Канаді $1.50, а в Злуч. Держ. $1.75.
ТЕПЕР
на обидві сі часописи адміністрація «Кадила» порозумівшись з адм. «Роб. Слова» дає спеціяльну оферту:
Від 10 грудня 1917 до 10 лютого 1918 року,
І КОЖДИЙ, ХТО В СІМ ЧАСІ ПРИШЛЕ
В КАНАДІ $2.00 В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ $2.50
БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ ОБИДВІ ЧАСОПИСИ ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ РІК.
ПРЕДПЛАТУ СЛАТИ НА АДРЕСУ:
„KADYLO“
Box 64 Toronto Ont., Can.

РІК І. Ч. 2. 15-го Січня 1918 р. TORONTO, ONT., JANUARY 15, 1918 № 2. VOL. I.

КРАТ
ЗДОХ!

Крат здох! Здох на новорічні «жичення» усіх канадийсько-американських українських діячів.

Якраз коли вибила 12-та година, відділяючи 1917 рік від 1918-го, його трафив ясний шляк у самісіньку ту голову, що стільки виробляла плянів, котрих не було кому виконувати.

Крат здох в друкарні «Робітничого Слова», коли сів відписувати на усі ті надіслані йому віншовання.

В Торонто вчинив ся рух, і до кількох годин коло трупа небіщика зібрались усі, що хтіли впевнитись, що він дійсно здох здохло, і що йому повний фертик. Небіщик лежав на дружу вкритий аркушами «Кадила». Коло него були місцеві уніяцький та православний попи, т. Колісник організатор з Виннипегу, і, яко гонорова варта, цілий відділ торонтонської Русско-Української Революціонной Группи. (Ті були на те, аби часом члени Комітету Помочи Українським Іміґрантам не викрали трупа і не сказали потім, що він воскрес і поїхав на Україну ставити свою кандидатуру на короля української републики.)

Впевнились, що лежить не рухаеть ся, очі заплющив, тільки довгий червоний ніс начеб іще живий, котрим прокопував богато людських печінок.

— Збіть ему этот дзюб! «горячить ся» один з Группи Москаль з під Пацикова.

— Оставте, товарищ, это в состав нашей програми не входіт. Хорошо і то, что здох.

Зараз усі розділились на під-комісії і сіли писати прото-[illegible]

Уніяцький піп з своїм дяком — одна під-комісія, православний з своїми сьвічкогасями — друга т. Колісник — третя, а Революціонная Группа — четверта.

Уніяцький подав телеграму до его Преосьвященства о. Н. Будки: «Крат сконав. Робіть що небудь, аби його душа не трафила просто до раю. Дайте інструкцію.»

Православний про те саме повідомляв о. Филиповського та редакцію «Рус. Нар.» у Виннипегу і теж хтів знати, як у таким урочистім випадку обернутись.

Товариш Колісник дав до Виннипегу до т. Поповича слідуючу депешу:

«Справа прояснилась. Крат не жие. З сеї причини уважаю, що моя присутність на Сході тепер непотрібна. Кратова еміграційна афера вмерла враз з Кратом. Вертаю домів. Колісник.»

Революційна Група хтіла повідомити про сю радість свої органи «Русское Слово» та «Русский Голос.» Але нагадали собі, що вони інтернаціоналісти, а черев те що інтернаціональної мови ще нема, той нічого не написали.

Прийшла турма англійських пресвитерських причерів і радились, як його поховати.

— Се/але подумали собі православний та уніяцький попи: ліпше нам коло него заробити, преціж він наш.

Тим часом уніяцький піп дістав від їхнього Преосьвященства поспішний телеграм:

«Дуже добре! Займіть ся похороном. Ради спасеня Кратової душі проголошу по цілій Канаді специяльну колекту.

«Никита Епископ.»

— Починай бику, відсьпівувати покійного! крикнув на дяка уніяцький піп; а сам думав: «Завтра візьму тіло до церкви на цілий тиждень, і зак епископ заробить на Краті по цілій Канаді, я потягну пару тисячок тут у Торонті. Також зроблю паниханди в Гамільтоні, Ошаві, Веланд та Ст. Катерінес.»

Вчувши, що уніяцький дяк відсьпівує небіщика, православний піп дуже обурив ся і, покликавши своїх сьвічкогасів, запротестував:

— Він хрищений у православію, і я не дозволю, щоб уніят ховав заблуканого члена нашої церкви!

— Wate a moment втрутились у справу англійці: "Mr. Crath was our Presbyterian missionary, and it is our buiness to give him the last service."

— Ні, він Українець, і ми, яко Українська національна церква, його нікому не віддамо, ані кацапам, ані кальвінам!

Почавсь гармідер. Клерикали зчепились. Дяки тягали один одного за чуби, попи скакали авпінені, а причери усе хтіли довести їм: That Orthodox and Uniat gentlemen have no right .

Товариша Колісника тепер уже ніщо не цікавило і він забрався на «шов».

Але Революційна Группа не могла стерпіти.

— «Какого чорта этим попам здѣс нада. Ктобы он нибил, по Крат бил революціонер и безбожник. Долой попов! Мы должны похоронит его революціонно! К стати это будет хорошоя демонстрація!» і попи були повикидані за обшивку на Кайн-стріт враз з дяками та церковним начинєм.

РУХ У ВИННІПЕГУ.

Уніяти, котрі одні тільки межи усіма Українцями, вміють використувати хвилю, на загад епископа вдарили в дзвони в обох церквах, а «Канадийський Русин» вийшов **ЕКСТРА** з чорною обвідкою і з портретом Крата, в горі було надруковано великими літерами:

«Найбільший грішник, що перевисшив собою Юду, Каліастра та пана Твардовського і усіх оренджменів, простестантів, соціялістів, анархістів і иньших безбожників — Павло Крат скінчив свое жите у Торонто покараний рукою Всевишнього!» А далі йшли статі, пояснюючи довготерпеливість Божу, опис страшної смерти грішника (писалось, що смерть аж упріла зак витрусила з него душу) та змальовано той пекельний спід, в котрім уже рогаті смажуть Крата. А при кінці був поклик від епископа простити тому грішникови його гріхи і молитись до Всевишнього, щоб хоч трошки попустив йому. Поклик той кінчив ся так: «Хто проказе за Крата 300 Богородиць (бо Крат найдужче ображав Королеву неба, не визнаючи її за Божу Маму) та до Орденаріяту Его Преосьвященства пришле $5, тому зменьшить ся його власної вини до 5-ти днів побуту у чистилищу».

Редактор «У. Г.» д. Кудрик телефуное до редактора «Р. Н.»

— «Пане Товаришу, з новим роком»!

— «Дякую».

— «Чи бачили «К. Р.»?»

— «Бачив.»

— «Чиж се правда?»

— «Дійсно. Я мав телеграму з Торонто від т. Колісника, що потверджує се!»

— «Гратулюю!»

— «Гратулюю на взаєм».

— «Нарешті ми його здихались»!

І в редакції «У. Г.» зробив ся рух. Туди збігались усі щирі патріоти з цілого Виннипегу, завізвали телефічно з Канори від збіжа Т. Д. Ферлея посла з Гімлі, Свистуна з Саскатуну і иньших.

[illegible] ні» вганяв і собі з цікавости, то до редакції «Р. Н», то до «У. Г.».

Що далі ділось у Торонто, не знали, але усі були раді, і замість новорічного віншування казали один одному: «Крат вмер»!

— А то новорічний призент справив! Кращого не мігби вигадати навіть і премудрий Соломон. Драматичне товариство ім. В. Винниченка на ту радість вряднло на вечір баль, а т. Будник, швець з Селькірк Авню. подарував три пари черевик на розігравку аби за ті гроші видати «Р. Н.» екстра і повідомити зараз таки цілу У. С. Д. П. в Канаді і братню У. С. Ф. в Америці про сю добру новину.

Тим часом позліталась до Виннипегу до «У. Г.» на літаках націоналісти. Кождого новоприбувшого витали гучними гратуляціями. Послідній прибув Орест Жеребко, особистий приятель т. Поповича; він пригнав на тім цепеліні, що яким приїхав з Відня до Америки, з ним і д. Свистун з Саскатуну.

— «Гратулюемо!... Кра....... Кра..........

— «Що за гратуляція? Чого кратаете? скуливши на один бік мов до бійки, крикнув п. Свистун. Ті замовкли:

— «Умер талановитий син Україви, а ви замість сумувати, скаче мов канібали! Ганьба!.....»

— «Але, добродію Свистуне, то Крат у-умер... Павло Крат..»

— «Знаю, знаю! знаю, чим був він тут в Канаді і кільки попсував нам крови та справ, але тепер його нема. А щоб його діла і по смерти нам не шкодили, то треба проголосити його «Сином України».

Суперечались, але згодились, що се історична необхідність; так бо зробили з Христом, Шевченком, ну, а в Канаді тра зробити з Кратом.

У вечері хлопці роспродували екстра «У. Г.» Там був великий портрет Крата, спогади Новака, Ферлея та Сліпченка, про те, як вони перед 10-ма роками спровадили до Канади небіщика вказували на помилку Крата, що зорганізував У. С. Д. П. в Канаді, і гостро нападали на теперішних лідерів тої партії, складаючи на їхне сумлінє завчасну смерть «народного мученика».

Свистун подав огляд Кратових творів, як поезії, так: і прози, де казав, що такого щирого українського серця, як мав Павлуша, — ще не родилось на Вкраїні. Огонь його віршів, гумор та колюча сатира, краса опису — клясичні.!

«К. Ф.» теж не полишивсь позаду. Добродій Гикавий подав напів сторінки «Спогади про Крата». Згадував про Кратові заходи зорганізувати Українців на еміграції для помочи Україні: «Тов. Самостійна Україна» 1914 р. «Товариство увільнення інтернованих Украинців» в 1915 р., і посліднє «Товариство Помочи З'українським Іміґрантам» в Торонто 1917 р., а кінчив він тим, ще бештав і українських націоналістів і соціялістів, (звичайно лідерів) котрі з особистої заздрости, що не потрафили того, що Крат, нищили його роботу, зводячи усі його заходи на «пшик».

«Ранок» згадав про колишноє велике Кратове бажане перенести на Україну протестанський рух, але не дописав, що і з того вийшов «пшик», через те, що більшість українських прічерів, побоялось його поперти, бо англійська цицька була певніща.

«Русскій Народ» подав статю «Сконъ Мазепинца».

Але Свистун не заспокоїв ся на статі. Мовляв, куй залізо поки горяче. скликав всенародне віче у Гран-Опера і сколектував $3.000 на бурсу ім. П. Крата в Атабачці, яко філію українського каледжу в Саскатуні, а д. Фотчука вибрано туди за управителя, бо, мовляв, йому Атабачка знана з льотів.

Тоді і д.д. Гігейчук з Стефаником не змогли довго на таке дивитись. Преціжь вони «зпялись» з Кратом від часу його прибутя до Киади. За їхнім внеском Тов. Бандурист рішило зробити концерт і віддеклямувати усі вірші дорогого покійника. А потім на внесок Петрушевича поклали зробити український похід до Сити-голю і під час сего агітувати за купованем удїлів збіжевої компанії. На плякатах мало бути виписано «Крат, Український Кооператист!»

Тоді й виннипеґський відділ У.С.Д.П. скликав надзвичайні збори. Промовляв т. Попович: «Товариші! чи ви бачите, як буржуазія використовує Крата?... А хтож Крат? Чи не він дав початок нашій У. С. Д. П. тут в Канаді, чи не він виніс її на своїх плечах, коли вона ще була немовлятком? А його твори? Та сеж наш український Міцкевич! В жаден спосіб не даймо його буржуазії!»

Товариш Лучак щось хтів нагадати Поповичови за «недавне минувше», але йому заткали хавку, кажучи, що Крат уже вмер і тепер не час згадувати минувшини аби не образити спогаду любого покійника.

Радились, як відбити Крата від буржуазії. Тоді т. Будник швець з Селькір Авню заявив, що резиґнує з члена партії, коли Крата назад приймають. Але його не слухали преціжь Крат був мертвий.

А буржуазія не спала. Томашевський з Мондер надрукував у своїм «Поступі» палку статю: «Плач над гробом Канадийського Кобзаря». У Едмонтоні Кремар робив враз з о. Гурою збірку на закупно кусня землі на Нікомен Острові, в Бр. Колюмбії, щоб [illegible] гнути Рутенську Кооперативу. А д. П. Зварич запропонув видати з кооперативного штору на Веґревил $1.000 на камінюку, яко памятник Кратови в 35 тисяч тон ваги, але на внесок предсідателя-заряд спілки ухвалив додати ще 10.000 тисяч тонів для певности. На памятнику мало бути написано: «На незабудь від люблячих сердець.»

У Монтреалі т. Гнида скликав всенародне віче ушанувати память покійного. Ів. Бодрук був за предсідателя. Ів. Гнида виголосив відчит «Крат — мій найбільший друг». Особливо прелігент багато розводив ся про його оборону Крата на зїзді У.С.Д.П. в Отаві. Відтак т. Гнида вніс палку резолюцію аби накивали великими пальцями в черевиках, яко протест проти злодійств австрияцьких міністрів війни, фінансів Василька і т. и. як звичайно у Гнидиних резолюціях. На землиці Вашінґтона теж не спали. «Свобода», «Народня Воля» та «Америка» бились над тим чий є Крат. А «Гайдамаки» докоряли їм усім тром, доводячи, що коли говорити вже до кого Крат належить, так тільки до «Гайдамаків». Батько Бородайкевич вложив Кратови похоронний марш і сплакав згадуючи, як той сарачиско сего літа шукав притуловища у Трентоні, але був примушений забиратись через більших від него героїв Січинського-Цеглинського.

Січинський зробив спеціяльну збірку на «вдів і сиріт», у Старому Краю і ще раз видав одно число «Народу», присьвячуючи його на свої спогади про Крата: Як вони в двох брали участь в університетській бучі 1907 р. і т. н. Також гірко жалкував що завчасна смерть відібрала йому можливість віддячитись вповні Кратови за визвіл з Діброви. Др. Демидчук випив чарчину за упокій його душі і простив йому за Український Сойм, а о. Обушкевич відправив урочисту панехиду. Правив панехиду і о. Попель в Чикаго в присутности усієї празидії ренувшої Ф.У.З.Д.

Редактор «Народного Слова» д. Іванків хтів теж щось подати з своїх спогадів про Крата, але за двериима питсбурґських салунів три дні не годен був трафити до свого редакційного офісу, так без него самі зецері видали, що знали.

А редактор «Іскри» поїхав до Торонто, аби обливати з Крата ту юшку, почавши з тамтого боку головки ззаду, щоб приготовити тіло до погрібу.

Бачучи, що діеть ся «в сьвіті», звикли й повертатись за вітром т. Крук дав місце т. Починкови, який помістив свій спогад про гостину т. П. Крата до Детройт в 1915 р., та про ідеї покійного зеднати до купи в одну силу «Р. Н.», «Робітника», «Гайдамаки» та «Р. С.» і У.С.Д.П. та У.С.Ф. в одну організацію. А т. Крук додав, що коли тепер Крат умер, то небаче нічого на перешкоді до здійснення тої мрії.

Борисько дав огляд «Подільського Ходженя Бога по землі, або Бог на революції» і написав статю «Безбожність в творах П. Крата.»

А Ів. Коцан редактор «Союза» з Питсбурґу став містити статі під назвою «Крат, яко християнин.»

Тим часом у Виннипеґу уся буржуя згодилась до вряджена «Кратового дня». Соціялісти бачучи себе слабосильними провести той день самі, поклали в його приготованю участи не брати, але пристати до походу революційно, а на вічу відчитати з старих річників «Р. Н». Кратові статі в справі соціялізму і проти ферлеївців, а з «Кадила» проти попів.

І день почав ся урочистими панехидами по Крату по всіх церквах: сам Епископ правив у Малій, Василяни у Великій, православний у себе, а о. Макарій у салері «Р. Н».

І от, коли вже тридцять тисячний похід мав рушити від конару Мейн та Прічард, і т. Попович стояв з боку з своєю виннипеґською силою, сталось щось надзвичайного:

— Крат Кратом! Ганьба! на гак з ним! — крикнули усі: Епископ, Ферлей, Свистун, Стефаник, а за ними й иньші; а Жеребко підбіг до свого приятеля т. Поповича і дав вістку. Тоді й т. Попович гримнув подерти Кратів портрет і й собі крикнув «Долів його!»

Похід розлетів ся! А редактори позасідали за столи і писали страшні статі, ломлючи в злости фонтанові пера вартости чотирі доляри і квотер. «Опуст не вмер!» так приміром почав т. Попович.

А сталось ось як. Коли Крат змерз під аркушами паперу, виспавшись по «привитаню» нового року і підвів ся з друку, - вартуючі його члени Р.Р.Г. встраху з початку думали, що він воскрес і безбожник Коровенко почав хреститись, а Чвіркач кричав: «Сьвят! Сьвят! Сьвят!» Але потім бачучи, що Крат похмелившись з тої чаші, що д. Бодруг причащав псів, коли практекував на незалежного попа, «тай сів та почав кінчити якесь паскудство до «Кадила», — запалали гнівом:

— «Что же ти провокатор! Шпіон! поповская морда, какім каком не умер?!»

А той їм у відповідь:

— Сьв. Петро не пустив до Раю. Казав, що боїть ся, аби я не почав видавати «Кадила» в небі та не поробив сьвятих безбожниками. Я йому обіцяв, що ні. А він усе свое.: «Тобі вірити не можна. От ти обіцяв Поповичови у Виннипеґу, що не будеш помагати Стефаніцькому у «Р. С.», а бачиш, що поробив, що аж т. Колісника проти тебе тра було посилати, іди геть ти хитруне!.......»

Вчувши, що то вина сьв. Петра, що Крат знов ожив, Р. Р. Г. пішли скликати мітінґ, аби ухвалити протест проти старого райського ключника, щоб його звідтам нагнати і заступили Совітом Сьвятих та Ангельських Депутатів.

КУМ ВАСИЛЬ У ГАМІЛЬТОНІ.

Де христини, чи родини,
Чи женить ся, — заміж йде,
Чи атеїст, чи католик,
Без Василя не буде.
Не зважає він на віру,
То у него ціле нич.
Бути кумом або батьком,
Се у него свята річ.
Раз прийшлось йому христи
У запеклих католиків,
Де найменше мало бути
Дванадцять пар кумів,
Назбиралось до рахунку,
І куми, і кумоньки,
Та одного з поміж них,
Посилають по свічки:
—«Йди—каже старший кум
Та купи свіцок таких,
Як жезло було в Мойсея,
І навколо золотих.»
—«Куме Васю! Незнайшов»,
Вернувшись каже йому.
—«Ци справді куме? Нежар- (туй!»
—«Бігме нема?» «То цому?
—«Ясні панове кумове!
Нема посцо цикати,
Коздий собі йди до міста,
За свіцком сукати.»
Розбіглись по Гамільтоні,
Як те дійсно треба
Кум Василь, як більша риба,
Взяв си «таксі-кеба».
Облітав він ціле місто
Та все було дарма.
«Сцо за місто — Василь каже—
Сцо і свіцки в нім нема?»
З пасією рве волося,
(Хоч і було мало в його),
Бо прийшло ся повертати
З міста без нічого.
У неділо, як прийшло ся
Немовля христи,
Василь мусів лисиною,
Своєю світити.

Паламар.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month; The KADYLO is the best medium to reach 200.000 Ukrainian in Canada and 500.0000 in the United States. Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year. Advertising rates on application.

Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична газета. Виходить 1-го і 15-го кождого місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік: в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25. Поодиноке число 5 центів.

Редактор П. Крат. Співредактор М. Буртняк.

Співпрацьовник — маляр В. Малофій.

"KADYLO"

BOX 64. TORONTO, ONT.

До прихильників „КАДИЛА"

Дорогі мої Товариші і Почитателі, котрі знаєте мене особисто, а котрі не особисто то з моїх писань, Ви з котрими ось десять років пережив я у сім канадийськім засланю, на очах котрих я пропрацював над осьвідомленем нашого робітництва та фармерства. — до Вас звертаюсь і прошу Вас: Даєте мені ваше поперте, поможіть мені в дальшім виданю «Кадила»!

Ви бачите, я відновив видане «Кадила», відновив на велике жадане нашого поступового [illegible] Сего літа я мав нагоду обїхати майже усі українські осади в Канаді та Злучених Державах,—і скрізь давали мені насамперед запит: «А чому не виходить сьвяте Кадильце?!!» Не виходило, бо був брак гроша... Аж коли на сю зиму я вгаборив ся в Торонто, прихильники мого «Кадила» скинулись, і «Кадило» воскресло, і знов закадило по Північній Америці. Як і раніш після моїх переконань я стою як інтернаціональний соціяліст але тепер цілковито не залежу від жадної партії і від жадної секти,. І так я собі поклав бути вільним до кінця життя, бо думаю, що тільки таким робом можно служити Правді. Показувати Правду нашому народови — се завдане мого «Кадила». Та не маючи за собою жадної партії і жадної церкви, я буду цілковито малосильний, коли Ви, ті що ставите Правду понад усе в сьвіті не попрете мене. А, в боротьбі за правду я не спинюсь ні перед чим! «Кадило» стягає за канці з неба римського папу, кадить усім попам та слугам кождої церкви, кождому хто на що заслужив. Перед «Кадилом» нема спасу коронованим головкам, всіляким «державним мужам», політикирам та ошустам; «Кадило» кадить брехливим патріотам; взагалі «Кадиловим» гаслом є: «Всякому котюзі по його заслузі».

Жите потребує критики. Критика, як та сьвіжа вода, що відмиває бруд та струпи і помагає усему краще рости та поступати, Критики потребують усі, бо без критики жите б заснітилось. Критика потрібна урядові, партіям, церквам, товариствам і приватному житю. Через критику пізнаєть ся правда, а пізнане правди, дає направу житю.

Але, кажуть люди: «Правда очі коле», а знов «Хто мастить, той їде» Ви бачите, як [illegible] «Кадило», сказало, а колиб усім мастив, то в був би в злодіїв за доброго, але злим у людської правди. Отже як пічав на тім, і кінчити жите свое хочу, бо, мовляв, до чого навик.... Але один у полю не вояк — бачу, що без Вашої помочи далеко не поступлю, тому прошу Вас. **Товариші мої, дайте мені можливість непоборимо ширити вільну думку в нашім народі!** Зафундуйте «Кадило» так, щоб мож було видавати його тижнево на 16 сторінок з більшою кількостею образків. І тоді не булоб «Кадила» понад «Кадило» і не булоб журби, на нашій Україні!

І Ви се можете зробити! Впишіть ся кождий до Кадильного Видавничого Синоду і заохотьте до сего кількох своїх сусідів, а стане «Кадило» на тріскі ноги а Вам і цілому народови буде забезпечена добра наука, **наука Правди та Вільної Думки!** Членська вкладка на ціле жите — лише $5. Член Синоду дістане красну грамоту і членську відзнаку. **А попри се рухніть ся з збиранем передплати та «ладану»** — попрацюйте і будьте горді сказати, **що і Ви причинились до народної просьвіти,** що там і Ваша частина кадить сьвітови.

Певний за скору поміч від Вас Ваш П. Крат.

ВІД КАДИЛЬНОГО ВИДАВНИЧОГО СИНОДУ.

Дня 13-го Січня с. р. Кадильний Видавничий Синод ухвалив взяти до помочи нашому пороховни о. Проколупієви о. діякона, Сафата Прищілку, отже тепер в двох будуть ліпше нам «правити», а ми за се повитаймо нового діякона «покладками», «повісмом» тощо, щоб голосніще сьпівав.

ДО ВСІХ ДАВНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ «КАДИЛА».

Парафіяне! — много з Вас попереберались з старої адреси на нову; отже всі, що сподіють ся остримувати «Кадило» на далі хай пришлють нам свої нові адреси.

Адм. Кадила.

ПО КОЛЯДІ.

Ой спи, вуйку, спи,
Нічим не журись,
Бо ти, дурною,
Водою упивсь.
За горілку дав
Всі гроші, що мав,
Решту — попови,
Щоби відправляв
І що би дальше
Тебе туманив;
Бо ти в Канаді
Тяжко робиш все,
А всяка мара
З тебе зиски ссе.
Будеш памятав,
Щось колядував,
Що ти в корті спав
Й ковта не скидав,
[illegible]
[illegible] черевик;
Наче у тюрмі
Ти спати привик.
Бо на другий день
Рано тя зведуть
До переслуху
Й десятку возмуть.
Ти лише роби,
Як віл у ярмі
І сьвіта не бач,
Як корінь в землі.
Ти лише працюй,
Відпічнеш в гробі.....
Нащо ти жиеш
Подумай собі?

Діякон.

Варту коло Миколи Другого усе фурт міняють.

Спочатку стерегли його конституційні демократи, посім меньшевики, потім соціялісти-революціонери, а тепер большевики.

Микола Романів може тепер добре перестудіювати партійні ріжниці.

ГОРА ПОПАДЯ.

В Перегінських полонинах,
У горах Карпатах
Граф Шептицький ходив собі
На щитах крісlатих.
Наш князь церкви любував ся
Гарно віддихати
Й побудував там у горах
Кедрові палати.
Іде собі горі горов з побережниками
Став і каже: «Як ту гарно
Між сими верхами!»
А ту оцин з Гуцуликів
Сарака не вчений:
«На Попадю най вилізуть
Отець пресвячений.
Там воздухи, ото є де
Собі подихати
Полежати, покачатись,
Тай красно поспати».

ДІВОЧІ МРІЇ.

Який дітько з тими строяйи! Я завсігди мушу стискати на собі горсет, черевики, малюватись, та пудруватись...... Агі на се! Коби вже як найскорше віддати ся.......

Муж покаже жені свою ввічливість тоді, як застаючи коло неї її любчика, а відходячи перепросить його о вибачене за перешкоду.

[illegible]
[illegible] Дурень мудрий, як мовчить. (Рація.)

Друга перечить: Порожна бочка гудить, а повна мовчить. (Також рація).

Хто лисий, той і відважний перед всяким страхом; бо йому ніколи не стає волосе дубом.

ПІДТРИМУЙМО «КАДИЛО».

Ну, грішники, вже кайте ся,—
Час і пора крайна,
В «парафію» запишіть ся
Ще нині негайно!
Зложім «ладону» богато
«Кадило» роздуєм,
Та всім сектам богохулам
Попід ніс, надуєм.
Годі спати! ану братя,
Всі до праці живо,—
Як не ми, то діти наші
Муть збирати жниво.
Попрацюймо, щоб ми наше,
«Кадило» роздули,
І щоби ми як найскорше
«Пан-отців» ся збули!

ВІЙНА НЕ ЗАБАРОМ СКІНЧИТЬ СЯ.

Російські гроші будуть продаватись після регулярного курсу.

Той, що бажає набути певну кількість російських грошей, тепер може заробити величезну кількість гроша.

Тепер Ви можете дістати 100 рублів за $12.75 ц., або 1000 рублів за $127.50 ц. Регулярна ціна перед і по війні виносила і буде виносить від $450 до $520 долярів за 1000 рублів. Купуйте російські гроші у

„Брати Дворкини"

525 Dundas St. W. Toronto, ont.

Phone Coll. 4029.

УВАГА. Позамісцеві звольть звертатись листовно. Курс відмінюєть ся без повідомленя.

ОДА НА СКАСОВАНЕ В РОСІЇ «Ъ»,«V»,«Ѳ»,«Ѣ» ТА «РУСЬКОГО КАЛЕНДАРА», або ПЛАЧ КАЦАПІВ.

Плач і скрегот зубів
У Кацапів.
Плачуть, ридають,
Лахи на собі роздирають,
(Як цар Давид),
Ланяками голови обкладають,
Кричуть, лементують,
Нічого не чують,
За небіщиками банують.
Жалю повна хата
Бо померла ціла громада:
Твердий Знак,
Що був мов донський козак,
Що цілу Русь твердо тримав
Від руки большевиків
Невірників пропав,
А з ним його сестриця
Преподобна панна «Іжиця»
І його тета
Непорочна «Фтета»,
А найдужче кричать
Що сконало і «Ять».
Дні Кацапам покручені,
Бо календарі в Росії
На тринадцять днів посунені.
Котрий в кого день
[illegible]
Кацап в сьвято робить,
В будень спочиває....
Гей, «Русь Единая Недѣлимая»
З бебихами пропадає!

о. Прокопупій.

ОТО ЧЕСТЬ!

В ч. 33 «України» з Чикаґо читаємо в статі про зміну редактора та напрямку:

«Трем Богам служити годі» —сказав п. Ю. Попель і по сімох місяцях тяжкої праці, уважав за відповідне добровільно уступити зі становища редактора і менаджера тижневика «України», а за се йому честь!»

Честь, честь, честь і ще раз честь! — комуж се так богато? Ну, в заслуженому, а тепер зсакованому, редакторові п. Ю. Попелеві. Агі! Честь, як богатській кобилі, що віз перевернула.

Дівчата завсігди знають, чому і нащо віддають ся. Але хлопці дуже рідко.

Чоловік: Жінко, послухай мене та хоч раз обмий собі шию.

Жена: Нема дурної! Було собі такої шукати, якись хтів.

Чоловік: — Жінко, а деж є вже дурніша від теби?

Москалі не-большевики дуже заздростять Українцям, Козакам, Румунам та Татарам: вони хтілиб теж «національного самоозначитись» і не залежати від Петрограду.

ЗА УКРАЇНОЮ Є ПЛЕЧІ.

„Товариш і генерал В. Винниченко повідомив Укр. Цент. Раду, що Англія, Франція, Злучені Держави, Румунія та Бельґія дуже старались в справі здвигнення Самостійної України. Франція навіть повінувала новонароджену републику двома міліонами червінців.

Установча Рада, що була проголосила на 18-го Січня, знов відтягнена. Видко Росія встановить ся і без Установчої Ради.

— «Прийшов час мира, кажуть многі. Але за громом гармати того приходу цілковито не чути.

ЛЬОРД РОБЕРТ ХВАЛИТ.

Льорд Роберт Сесиль дуже хвалив у своїй недавній промові большевиків за їхне бажане вчинити сьвітову революцію, звучить се «високою ідеєю». Певно Льорд Роберт вважає ту ідею так звисокою, що не боїть ся її хвалити.

Кайзер, пропонуючи мир Росіянам, спершу обрахував кільки війська зможе забрати на західний фронт.

Німецькі жовніри цікавлять ся.

Німецькі жовніри ночами ходять в російські окопи читати революційну літературу.

—«Прийшов час мира», кажуть у день, чого навчились.

ХТО ВЕРНЕ [illegible] СИНІВ?

Не пізнаєш, як повернеш,
Брате, свої хати,
Й Галичини не пізнаєш!...
Чиж знов меш втікати
Геть за море, десь в Канаді
Захисту шукати?
Деж ся дінеш, як небуде,
Де ніч переспати?
Хіба в вітра запитаєш,
У котрій могилі
Спочиває рідня твоя:
Жена, діти милі.
Там дерева спустошені,
На них ворон краче;
А там мати при могилах
Над синами плаче;
І віночками укрила,
Не пізнала сина;
Де лежить, в котрій могилі.
Спить її дитина...
Кому буде дякувати,
Кого проклинати?
За памятку повоєнну
Деж ради шукати?......
Оповило горе гори,
Пісні заніміли,
Наше поле, луги й сади
Могили покрили.

М. Збрученко.

РЕВОЛЮЦІЯ В НІКАРАГУА.

Хове Перец, нікарагуанський сатирик, розстріляний в 1879 р. сказав:

— «Знаєте, як сталась наша революція? Спочатку міністри стали злодіями, а потім злодії стали міністрами. От і все.

Спекулянтам буде скрутно: бракне соли.

Чим же вони «підсолюватимуть» ціни?

ХЛІБ ЗА ХЛІБ.

Румуни арештували у себе в Ясах кількох большевиків за «тробель» проти самоозначеня їхньої нації.

А тепер большевики посадили на той самий хліб румунського посла в Петрограді.

Сибірська зелізниця стоїть без руху.

Як знаємо, нею радить кількадесять тисяч першорядних бесідників.

Чого кайзер [illegible] діждати

ПРИЙДЕ ГОДИНА!

Прийде година
Для всіх єдина:
Зі сну німецька
Встане родина.
За чупер візьме
Вильгельма з трону,
Зібе, роздопче
Пруську корону.
Вільні народи
Ся повитають,
Царства упадуть,—
Люди скрізь встануть.

Миросеви.

Гей, Миросю Мирославе,
Миросю герою!
Ой хтож тільки не гандлював
Братіку тобою?
Гандлювала «Свобода»,
З тебе доробляласъ,—
І кишеня Ардана
З тебе наповнялась,
А тепер іще й Свистун
Той що з Саскатуну,
Як рекляму твою вжив,
Миросю, парсуну.

SOME THING "BLIAGA". або ЧОМУ СІЧИНСЬКИЙ НЕ БУВ НА ЗІЗДІ В САСКАТУНІ.

(Витяг з протоколу зізду.)

Добр. Свистун, пояснив відтак зіздови важну справу неприсутности Мир. Січинського, відчитавши заразом телеграму від него і богато других телеграфічних привітів зі всіх сторін Канади, які бажають зіздови великого успіху. Хотяй обіцяв ся давнійше приїхати добр. Січинський вкінци зателеграфував, що з причини великої роботи коло заснованя денної української часописи «Народ», в Ню Йорку він би наразив ся на великі фінансові страти, якиб сю роботу лишив і поїхав до Канади на зізд. В телеграмі, яку вислав 3 дни перед самим зіздом д. Січинський зажадав 300 дол. з гори і кошта подорожи до Саскатону. Виділ Інституту згодив ся на сю его пропозицію однак провіривши від желізничного заряду час подорожи, переконав ся, що д. Січинський не міг при найлучшій охоті на час прибути на зізд.

Жіночий рід сказатиб загально, самі ангели. Зле що вони заваджають ся межи грішними чоловіками на земли, та до гріхів скусують; булоб добре аби вони були на небі зістались.

М. Збрученко.

КЛИМ ТЕЛЕБУХ НА РІЗДВЯНІЙ ЗАБАВІ.

Агі на це — гадаю си. Бодай на те кольки тещі зайшли — та богидай... Яке то хрисціяни на своїм житю пацит. На цей уважаете кріцмуц — Мисмо забавели си, от кум Дьордій, кум Ден, кум Гелик, кум Бил, кум Майк, і таки наше кума Тацька, та кума Джесі. Тай яке то віпили що бог дав, тай свиткуемо; гадаю си от радість, най хрисціяни хоч на свита клисне, бо в робучі дни ниниходить, а щей декувати господу високому, що в нашім Мокриялі не замкнули тоту розрадницю, бо ек був сми в Торонті, то там ані полизати нема що, тай дурут вважете нарід екимось гусечем пивом, а тринькалю ані понюхати нема. Я там негоден ані днини вітримати і я чуете не знаю, як тот нарід хрищений там жие. Таж я ек си віправив ходити коло шкляв, тай ану ріжти не — ци хоч днину вітримаю Вам—. Або ек седу, до кека, ци до гальона, то гого... Дазайте кого хочете, то се небою. Каву, що так Вам буду пив і пив і тиждень закупов, тай не впю си. Вже й мішею пиво з гайванби і неберем. О....... другий так не вдаст —я вже видів таких що годні пити віби з нашої регулії, але [illegible] нині. Але полнишім се, я ще недо повів Вам за Кріцмуц.

Я так сиджу, тай балакаю з кумов Тацьков, аж тут чую, в кум Бил, та кум Майк, пересипают си мамі. Я зачев їх розраджувати, а тут кум Ден, тарах мене в морду, аж ми си неньо привиділи і ввочех звізди зробили си. Ну думаю треба мені лишити, су супординацію. Ей бри, а вони крісла в руки та до мени, кaут: ти батяро, вже підмовлееш чужу жінку!, та мене-кріслом, аж се розкочило. Кум Гелик та кум Дьордій, зачели мене боронити, але і они набрали. Шісьте венине, що мені вдала се штука і я віштрикнув вікном, бо бужиб бігме забили на смерть. Правда що, я ек сми штрикнув, то відразу віломав ногу, Але добре, що зараз такси приїхали аж дві боги і їх завезли до корту, а мене і Майка до шпиталю. То я, богу декувати, війшов, але кум Майк сарака, най ім бог дае вічне небо, померли ім (най си преч кaн)—кум Гелик розпоров ножем гелиниво.

Ей каву вам — біда вийшла з цего. Кум Дьордій і кум Ден, дали по педисетці, посиділи по-два місяці, тай богу декувати, війшли. Али кум Гелик, що були найгірше пені, то сендзьо дали їм 3 роки криминулі. А потому я каву, нібо сам до себе, пацив я, али попацили і вони. Я не раз бував на хрестинах то вже знаю, що ек нібо наші куми зачинають, то я лише уважею куда би я віштрикнув завчеся, бо маю уже прахтику, мовляв не торішний.

Ну вже буде з вас, бо й вам ще також закортит, а в Торонто не те, посуха.

Ваш кум

Софронко Телебух—Вареничє.

Домініяльна прогібіція.

ПОХОРОН РОЗРАДНИЦІ.

Гуд бай! — повезли
«Трунок» до гробу...
Тепер будеш пив,
Брате, хоробу.

Тай так воно й е,
Як ся співае:
Пияк не дбае
Чим ся впиває;

Коби лиш попив,
Аби й ноги здер.
Буде славу мав,
Що з горілки вмер.

Діякон.

ЗЛОДІЙСЬКА СПОВІДЬ.

Жив собі раз хлоп Левко
Такий сміхованець
Межи людьми наче він
Був Божий післанець.
Що побачив, его було:
Кури, гуси, свині.
Така 'д Бога вже натура
Впалась тій людині,
Любив дуже він порядок,
Чистоту тримати.
Страх нелюбив, щоб бігали
Свині округ хати
Не лиш в себе, а й сусідів.
Не любив безроги
Як побачив, то в тую мить
Тремтіли му ноги.
Так жив він собі щасливо
Людям на потіху
Воли водив на мотузку
Гуси, кури в міху.
Раз уздрів він у попа
Як воли там паслись:
—«Єму нащо тих волів?
То мині би здались».
Так і сталось. Прийшов вечер.
Воли забучали,
На другий день за кордоном
Уже обертались.
Воли вже десь в семих руках,—
Піп наробив крику;
«Пожди! пожди! я тя зловлю!»
З злости кричав дико.
Так минуло літо, осінь,
Вже й зима минає.
Настав вже піст великодний,
Попик сповідає.
Тай Левко іде до церкви
Гріхи сповідати.
І думае певно треба
Всю правду сказати
Вповідає гріхи свої
Малі і великі;
Як в пятницю скоромив ся,
Курив у неділю.
—«Ах, грішнику некаянний!»
Кричить піп та лає:
З тебе добрий став ся батяр,
Я тя з малку знаю!
О, Грішнику, хоч спастися
От маеш покуту
На акафист що неділі
Сьвятам з тового труду!»
А хлоп на те:
«Оден ще гріх
Я, панотче, маю.
Чи казати, чи мож і не?
Саний я не знаю....!»
—«Ах, дитино, бій ся Бога,
Очисть добре душу!»
—«Скажу я вам, отче, правду
Бо сказати мушу.
Колись то вам воли сірі
Десь собі пропали,
То я їх так заховав,
Щоб отец не знали.»
—«То ти вкрав мої воли?
Добре, що я знаю!...
Але я ти грішок сей
Щиренько прощаю!
Тільки завтра коли рано
Меш ся причащати,
Маєш в голос пере людьми
Се саме сказати.
Тоді аж Господь простить
Твої злі учинки...
Тільки правду усю скажеш
Що до одробинки.»
Іде Левко до закону
Враз з людьми раненько
Йде весело, не смутить ся
Не тяжить серденько.
А піп в церкві вже чекає
Тай сказав дякови:
—«Що хто в церкві заговорить
Будь свідком на тое.»
Вже по службі піп виходить
Рабів причащати,
Поморгує на мужика,
Що час вже казати.
Хлоп всміхнувсь собі тай каже:
—«Панове громадо!
«Хочу слово вам сказати
Бо й вам знати треба
Наш панотец собі мають.
Рудяве волося,
От же й діти котрі руді,
То всі від панотця.»
Попик тое як учув,
Аж зігнув ся в двоє;
А дяк кричить на той час:
—«Я свідок на тое!»
—«Брешеш дурню! каже піп;
Не всі діти мої!..
А коли ти так свідчиш,
То я мамі твоїй»
Кажуть люди: Се є правда!
Дітий рудих много,
А всі они походять
Від драба старого.
То ми его отримуєм
Богу ся молити,
А він буде нам за то
Щей збитки робити?!!
Розійшли ся всі домів
Хто но вступив в хату
Трим! жінку кулаком;
—«На! маеш заплату!
То від кого те руде?»
Та в голову: «Маеш!»
Та за коси, та в живіт;
«Ти ся з попом знаеш?»
Жінки плачуть, присягають,
Тай не помагае.—
—«Нам хлоп в церкві розповів,
Ще й дяк за се знае.»
Усі Левка вихваляли
Й назвали го спасом,
Що виповів щиру правду
Перед Иконостасом.
Левко радо йшов домів,
Сміючи ся тихо,
А піп з встиду городами
Пігнав немов вихор.

«ГУТ ТАІМ»
(З памяти добрих часів.)

Цілий дозен бортівників
В гаязї дармували,
До роботи не йшли жаден,
Всі гут таім мали.
-«Ти мой, Гарій! Джек горлає:
Ти чого сумуєше
Хоч роботи? Жий з проценту,
Так як я...... Мой, чуєш!?
Я цанадіин паціфіц,
Другий — я філфебер,
А ти теску — до третого
З теби простий лейбор».
Луй до Фрида «Мой, заграєм»
—«Таж піст ти холеро!»
—«Ходи! в кулї із-піст можна,
Коби лиш дуляри».
—«Майку, а ти зафондуєш?
Говори, попемо?....
Язда бойси до готелю!....
Де газда?... Ходи, мой!»
Вибрали ся мов ягнята
В дорозї пустують:
Одні других клинуть маму,
Або гадемоють.—

Діякон.

Колиб хто хотів вбрати всі Канадийські і Американські дівчата в образ з золотими рамами, то певно і чверть фунта золота, не потрібувавби.

ПІСНЯ ПОПА.

В селї церква при горбочку,
А в ній попом я;
Вина маю повну бочку,
І що день пю я.
З церкви красний дохід маю,
Парастас є все,
Алилуя дяк співає
Народ хліб несе.
Часом я даю науку,
Хлопам і жінкам;
Всі мене цілують в руку,
Бо я піп хлопам.
Хлоп на селї має хату,
Покриту снопом,—
А я дім немов палату.....
Бо я є попом.
Хлоп на селї носить одіж,
Лише з полотна,—
А я ношу реверенду,
З гарного сукна.
Хлоп на селї їсть капусту
Та борщ з бураком,—
Я-ж, все маю товсту гуску...
Бо я є попом.
Скоро умре мужик жінці,
А богач був він,
То я беру пару волів
Й задзвоню му в дзвін.
На цвинтарі поховаю
Й над його гробом
Вічну память заспіваю...
Бо я є попом.
Йду в село з дяком;
Де знаходжу паску, яйці
Кроплю кропилом.
А по хатах темні вівці
Дають нам обом
Яйці, гроші і пшеницю ...
Бо я є попом.
Хлопів, бабів, молодиць
И дівчат сповідаю,
І з пустих їхніх гріхів,
Все ся насьміхаю.
Як красуню сповідаю,
Ой Господи мій!
Відпустити їй старaюсь
Гріх її тажкий.
А як котра напудить ся,
Присягаю ся,
Що нічого їй не станесь,
Бо на те піп я,
Щей накричу: «Цілуй в руку!
Тай йди си з Богом,
Гріхи ти всі відпускаю,
Бо я є попом!—»

М. Збрученко.

КАТОЛИЦКІЙ ОТЧЕНАШ.

(Котрий говорила Явдоха Чорногуз в саскачеванській провінції).

Во имя Отця, і сина і сьвітого духонька амінь.

Отче наш, іже еси на небесїх, да світи ся...... Ціп, ціп, ціп, ціп....... імя твое...., Нема нічого з міох конопель...... Да прийдеть царство твое, да будуть воля твоя — яків на небесах, а на земли..... Отте чубата з сорокатим фостом найдуще грибесн на конопех!....... Хлїбнаш насущний...... Марисько! розчина з корита вибігла.....* Дайже нам денесь і остави нам, якоже і ми оставлям..... Але корові дай січки, бо не дасть молока..... і не введи нас во скушеніе і не збави нас од лукавого Амінь.

Прийдіте і поклонім ся христу..... корові присипати січку грисом.... царен і богу нашому. (3 рази.)

Богородичко дівочко, радуйся обрадуваная Маріє,....... бери нибого дійницу та здойи корову. А уважай аби ті не вдарила.... господь бог в тобою і благословенна ти на тих жонатих і благословенн.... принеси ко горівки Василечку...... плот черева твоего..... бо так мене млоїть.... як родила еси христа на спаса ізбавителя... Мішайно кулешу, бо пригорить... душам нашим.

Боже милосердний.... віверни тай кулешу на стіл... боже, очисти гріхи наші і помилуй нас без числа..... Ах, коби приніс Василь горівку, то випю зараз... согрішилам, прости мені гріший Во имя отца і сина і сьвітого духа аминь. Сідаймо до вбіду.

о. Олчтар.

КАНАДИЙСЬКИЙ РОМАНС.

Джек (сам до себи): А яка гарна — от кобы знею...... познакомитись....

Кеда (сама до себи): якийсь дурень за мною слідить; куда я, туда й він. Тай коби хоч хлоп, ато недосить що сліпий на одне око, щей горбатий. Агі на те сатано! [illegible] до Кеди і знасильнов сьмілостию каже): Сей! Високоповажана місець, — я дуже а дуже хочу..... познакомитись з вами.

Кеда (дивлючись на него тим оком що на лєв). А як ви розуміете знакомство-

Джек (ще більше набрав сьмілости): Гм.... гм.... я?.... Та так аби нібм ви та я були знакомі.

Кеда: А потім що?

Джек: Потому? Потім, знаете вже що...... — Потім наступае любов, а так цілунки.... Ну, а ще потім, як вам відомо женячка.

Кеда (котрій гидко робило ся коли сей слинавий говорив її про цілунки, але перемагаючи себе до Джека, який скривив ся мов середа напятницю та згорблений стояв перед нею, та чекав мов ясної благодати—слова від Кеди):

А потім що?

Джек: Гм.... Ну, та потім г. г. г. господарка.

Кеда: а мені здаесь, що ні! Потім чоловік нічого не робить, лише ще та жінку бє. (прахтикантка подумав Джек). Але я вас пораджу: Ви як хочете познакомитись, то зафундуйте мені шов, тиятер, купіть мені сукню, зеґарок, бринзолетко, и се буде знакомство. А любов та женячку тримайте для якоїсь другої.

Джек (опустив ніс, змірив її оком на здовж і поперек та, відходячи каже сам до себи): —А най же тебе кольки тещі в коле — яка ти мудра.!....

М. Збрученко.

НА БЛЯГІЙ ДНЯ.

«ЯКИЙ ПОМАГАЙ-БІГ, ТАКИЙ І СПАСИБІ.»

Запит. о. Проколупію, ви пощо, почали видавати «Кадило»? Відступіть його т. Поповичови, щоб не плакав.

Відповідь. Чи не знаете що «Що вільно попови, того не вільно дякови*)», а знов і тої що «Треба розум мати, щоб і дурни вдатю». А біда в тім, що т. Попович того не вдасть.

Запит. Чому т. Попович титуле т. Крата «отцем»?

Відповідь. Тому як Попович дякував у Стейтах, то призвичаїв ся шанувати отців духовних.

Запит. Яка ріжниця межи соціялістичним і загальним знанем т. М. Поповича редактора з Винніпеґу, а т. Г. Плехановим?

Відповідь. Як порошина, а гори Гімалаї.

Запит. А як се показати на рахунках?

Відповідь. Як о=1.000.000, 000.000.000.000.000.000..........

Запит. Як се що а т. Поповича т. Г. Плеханов пса вартий.

Відповідь. А чи свиня розуміесь на перцю?

Запит. Як се, що т. Крат «анти-соціяліст».

Відповідь. Се Попович думае, про себе, що він соціяліст.

Запит. [illegible] у ч. 2 «Р. Н». зарікав ся уже нічого не містити в справі К. П. У. І., а в ч. 3. «Р. Н». знов містить і знов зарікаеть ся, що більше не буде?

Відповідь. Так як приказка: «Зарікалась свиня не їсти лийна, те не витримала».

Запит. Якже се воно о. Проколупію! Попович на т. Крата рує за К. П. У. І., а т. Ів. Гнида враз з пресвитеріянським провідником Ів. Бодругом видае якісь пашпорти на Україну та телеграми посилае на буржуазній зїзд ухвалювати війну України проти Австрії?

Відповідь. Ще й ви з своїми чотирма крейцарами? Коли Попович ще й по Гниді поїде, то або він буде без партії, або партія без него. Дайте йому з Торонтом покінчити, а тоді вже за Гниду візьметь ся.

Запит: Чому «Робітниче Слово» не відповідае на напади в «Робітнику» та «Робочім Народі» на Комітет Помочи Українським Імігрантам та на Крата? Відписуйте, бо нарід справді подумае, що там щось злого. Приятель з Веланд.

Відповідь. Приятелю з Веланд! Тут така річ, що до наших редакторів, то котрийсь мае позіставтись межи ними дурнем. А що до самих нападів, то хай нарід судить не по тім, що в газетах малюють, а по роботі.

*) Тов. М. Попович був перед кількома роками дячком у католицькій церкві у Стейтах.

ПОШУКУЮТЬ ПАРОХІЙ.

о. П. Крат і висьвячений ним о. Ів. Стефаніцький (дивись ч. 3 «Р. Н»,) пошукують собі парохії, але там мусять бути практиковані дяки, от примірom як т. М. Попович редактор «Р. Н».

ЯКА РІЖНИЦЯ МІЖ ПОПОМ А ПОПОВИЧЕМ?

Піп (до жени парафіянина): Памятай, що як пустиш свого чоловіка на мітінг соціялістів, так тя не висповідаю, не виведу, дитини не вхрещу, ні паски не посвячу.

Попович. Памятай, що як котрий виступиш против мене, то я зараз резигную з редактора, а другого ніде нема.

Людська приказка каже: «Мудрий з дурнем не заводить ся», а т. Попович редактор «Р. Н.» набрав ся розуму дискусувати з «Кадилом». Агі!... Ще «Кадило» помислить, що воно незнати що?!

[illegible] «КАДИЛА».

Отсим складаю сердечну подяку о. Боярчукови уніяцькому попови в Торонто за безкористне проголошене «Кадила» у його щонедільних проповідях, а також товаришам редакторам «Робітника» та «Робочого Народа» Го тет! може з того що буде.

о. Проколупій.

«Береть ся яйце мудріще від курки.»

Бігла курка по Канаді,
В Винніпегу сіла;
Посиділа та нечко
Собі положила.
А яйце те не куряче
Тай і не коняче,
Але з роду гадючого—
Те крокодиляче.
«Ко-ко-ко-куд-ку-дак!»
Краче бідна мати,
Породила бахурне
Не мож вгамувати.
І кричить собі погане
На усю Канаду
Розповилось, обвиялось
Спереду і ззаду;
Оббріхує стару маму,
Бреше межи люди.....
Ти хто матір зневажає
Тому горе буде.

Мардохай.

ЯК ВИКЛИКАТИ САТАНУ.

(Тим, що в него вірують.)

1. Сотворити собі повну і суцільну ідею культу Сатани.
2. Мати певність в усе, навіть неможливе.
3. Гордити усим, що є доброго, ясного та гармонійного.
4. Мати пристрасть чинити всілякє зло.
5. Мати сумліне, потоплене в злі, злодійствах, невідчувати жадного сумліня та страху.

Далі ідуть: 1) обпаскуджене культу релігії, котру ще більш звищують потоптанем ногами дуже сьвятих символів (приміром христа, шкаплірів тощо), 2) принесене кровавої жертви і 3) приготоване магічних вилок. [illegible] або мигдалового дерева, з котрих у певу хвилю одним замахом ножа зрубують гілки, що кінчать ся розсохами, котрі треба окувати сталев або залізом.

Ті що хочуть викликати Сатану мусять постити 15 днів, живлючись раз на день по заході сонця житним хлібом, з кровою та пахнючим корінем і порошнею зробленою молочаю та всипляючих трав; але невільно вживати соли.

По пятьох днях такого посту під час їди тра випити вина виствоянного протягом нять годин на пятьох головках чорного маку та з пятьма унціями конопляного олію перемішаними з змістом шматя роспустної кобіти.

Викликане робить ся в ночі з понеділка на вівторок, або з пятниці н суботу.

Запро се треба вибрати захістне та злої слави місце, себто таке деб ніхто не перешкоджав; приміром, руїни, льохи полишеного монастира, або місце, на котрім було поповнене вбийство. Вибравши відповідне місце ставлят на нім друїдський вівтар або такий, які були колись в поганських каплицях.

Треба мати убране чорного кольору відповідно вигафтоване, тіяру з оловяними знаками, місяця, венери та сатурна, дві сьвічки з людського сала, два сьвічники, жертвяний ніж-колодій кривий як місяць-перекрій, два вінки сплетених з верби, магічну шпаду з чорним держалом, магічні вилки, мідяна чаша про жертвяну кров та треніжок до куреня. Саме курене тра зробити з ладану, камфори, алоя, сивої амбри та стиракса, перемішаних з кровою цапа, кертиці та лилика і зліплене в кульки. Окрім того треба мати штири цьвяхи з домовини страченого переступника, голову чорного кота, лилика втопленого в крові, голову цапа з рогами та череп убійника.

Півночи треба братись до викликаня. Робять магічне кутник, в однім з рогів трохкутках, в однім з рогів трохкутника ставлять триніжок про курене, а напроти него рисують маленьке коло про того, що має викликати, а позад него два більші про тих, що будуть з ним брати участь. Шкіру зарізаної худобини розтинають на пасми і виложуть з тих пасочків внутрішне коло, прибиваючи його тими чотирма цьвяхами, а помежи цьвяхів кладуть на штирі кінця сьвіта голову кота, череп людини, роги цапа, лилика, окроплюючи березовим віником вмоченим в жертвяну кров. На жертівні запалюють вугле зроблене з вільшини та кипарисини і кидають на огонь курене.

Тепер треба вимовляти чародійні слова: "Dies mies Ischete boenedoest Douvema enitemaus". Сі слова треба вимовляти усе збільшуючи голос... Але тра памятати, що [illegible] се вже де гори і здєть ся що зимний вітер повіває і гримить позаду.

НА СЦЕНІ.

А. — Ти знаєш, що я довершив велике геройство.
В. — Справді! що сталось?
А. — Я заощадив дівчину......
Б. — Та як?
А. — Так, що я мав аж дві вчера і заощадив одну на нині...

Редакція за оголошене не відповідає.

ХОЧУ ВІДДАТИСІ.

Гало, бойси! Пошукую відповідного собі кавалера, удівця, (годжусь і на такого що жінка в краю, або на фармах). Маю в посаг батьківщину: два млини (один водяний, другий вітровий), дві левади, садок спереду, а пасіку ззаду за млином. Мис Мері МекМамалиш, [illegible].

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ „КАДИЛО"

Dr. L. J. Breslin
Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 DUNDAS St. бувший 67 St. Patrick St. (близько Beverly St.) Toronto
Phone: College 1071

СПРОДАЄТЬ СЯ ГРОСЕРІЯ І БУЧЕРНЯ В ВЕЛАНД, ОНТ.,
котра має місячний оборот $1.500 і знаходить ся на добрій улиці. До спродажі так доброго бізнесу примушують властителя родинні обставини, через які він має як найскорше виїхати до Брітіш Колюмбії. Зголошуватись купуючих просимо на сю адресу: (1-3)
W. Konopka
261 Royce Ave.
West Toronto, Ont.

ДОБРЕ СУКНО ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ.

Подибались дві вівці:
—Чи чула, сестрице,
В гору вовна наша йде
На ринках в столицях.
Через війну незабаром
Така ціна стане,
Що по різдві ледво хто
Сут собі ісправе.
Сукно буде дороге,
Й ніде не купити,
Будуть люди бідні всі
Обдерті ходити.»
Не журіть ся Ви на те,
Що вівця казала,
Бо Ви маєте в Торонто
КРАВЦЯ ШАБЕРМАНА.
Досить має він сукна
Лиш не відтягайтесь
Ідіть, пишіть Ви до него
Вбраня замовляйте.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

H. Shaberman & Co.
518 Queen St. W. Toronto

НЕБУВАЛА І ДОБРА НАГОДА
ДЛЯ КОЖДОГО ХТО ХОЧЕ
предплатити
ТИЖНЕВУ ЧАСОПИСЬ
„РОБІТНИЧЕ СЛОВО"
що коштує на рік в Канаді $1.50, а в Злуч. Держ. $1.75.
І
ГУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧНЕ
„КАДИЛО"
для розвеселеня християнських душ, що виходить 1-го і 15-го кождого місяця і коштує на рік в Канаді $1.00, а в Злучених Державах $1.25.
ТЕПЕР
на обидві сі часописи адміністрація «Кадила» порозумівшись з адм. «Роб. Слова» дає спеціяльну оферту:
Від 10 грудня 1917 до 10 лютого 1918 року
І КОЖДИЙ ХТО В СІМ ЧАСІ ПРИШЛЕ
В КАНАДІ $2.00 В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ $2.50
БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ ОБИДВІ ЧАСОПИСІ ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ РІК.
ПРЕДПЛАТУ СЛАТИ НА АДРЕСУ:
„KADYLO"
Box 64. Toronto Ont., Can.

ПООДИНЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК І. Ч. 3. 10-го Лютого 1918 р. TORONTO, ONT., February 10, 1918. №3. Vol. 1.

ЕВРОПА В КУЛАЦІ МІЛІТАРИЗМУ.

МАТЕРИН ЛИСТ.

Пише мати лист
В Канаду до сина:
Сину мій єдиний,
Кохана дитино!
Біда в нас велика:
В листі не списати,
Не зміряти міров,
Словом не сказати.
Нашим селом, сину,
Покопані шанці,
Твого тата вбито,
Твої стриї бранці.
Два мої синочки,
Твої брати рідні,
Пішли воювати
І згинули бідні.
Вуйна до фурвезів
Забрали ще з літа,
(Забрали і коні)......
Твоя тітка вбита.
Бо Москалі [illegible]
Наше село мали;
По льохах та ямах
Люди ся ховали.
Забрали тягло в нас,
Остатню хвостину, —
Нема чим зорати
Поля, любий сину.

Нема чого їсти,
Нема в що ся вбрати, —
Відай мені, сину,
Тебе не видати.
Москалі стояли
В лісах за горою,
А цісарське військо
Було за рікою.
Кулі та гранати
На село спадали:
Богато цивільних
Воин повбивали.
У вику, де кум був,
Куля 'дна влетіла;
Його із кумою
На смерть положила.
Лишили ся діти
Дрібні сиротята.
З голоду померли
В млі, як песята.
Як Москаль подужав,
Почав нас зганяти
Через село наше
Му шанці копати.
А то було, сину,
У студінь велику

Я зробила ті шанці
Вже з мене каліку.
Та я хоч жива ще,
А з иньшими гірше:
Замерзли у шанцях
На віки сердешні.
Москаль уступив ся;
Так голод зявив ся,
Повстала в нас пошесть,
Люд мертвий валив ся.
Єдина сестричка,
Що в тебе зісталась,
Умерла, мій сину,
Тебе не діждалась.
Та пошесть скосила
Богато в нас люду:
Порожні в нас села
Без людей усюду.
Лани заростають.......
Руїни, й руїни.....
Та гайворон краче........
Хрести та могили....
Вертайсь, мій синочку,
Моя тобі рада,
Бо тут у нас більша
Тепер вже Канада.

Але чи побачу,
Тебе, я не знаю:
Вже зима заходить,
Одежі не маю.
Будь здоров, мій сину!
Тільки тим я рада,
Що тебе сховала
Від сего Канада.
Лети, мій листочку,
До мого синочка,
Поцілуй від мене
Його чорні очка.